

[Westergaard Andersen.]

Man taler om de politiske farer ved EF-tilslutning, og der er altid en fare i politik for, at det går i en retning, man ikke kan lide. Men der er en anden og større fare, den for mig centrale fare i spørgsmålet om de politiske perspektiver i det store spørgsmål, vi beskæftiger os med i dag, nemlig at vi slet ikke kan løse disse store opgaver med de nuværende danske folkestyrede organer. Hvis disse afgørende opgaver simpelt hen ligger uden for vore muligheder i denne sal, så vil der brede sig en lede over for det arbejde, der foregår herinde, og som foregiver at kunne løse de store opgaver, medens de største opgaver bliver afgjort ganske andre steder uden for landets grænser. Der er flere og flere opgaver af den type, som vi allerede i øjeblikket ikke er i stand til at gøre noget ved herinde, og der vil blive flere i fremtiden.

Derfor er politisering af fællesmarkedet ikke bare en risiko, som al politik er, men også en mulighed for os med et nordisk demokratisk sindelag. En styrkelse af de parlamentariske organer, som allerede stærke kræfter inden for det nuværende fællesmarked arbejder for, er for os en opgave, en udfordring, der må tages op, og der bør ikke være tvivl om, at det er med denne offensive ånd og dette konstruktive sigte, at Danmark går ind i fællesmarkedet.

Man kan dernæst rejse spørgsmålet, om vi på forhånd er afmægtige også i en europæisk sammenhæng ved løsningen af disse opgaver på en måde, som fremskridtsvenlige mennesker kunne ønske dem løst. Jeg mener det ikke; jeg mener, at det her som andre steder, hvor man beskæftiger sig med politik, er et spørgsmål om, hvilken vilje, hvilke evner, hvilke talenter vi har for at gøre vore synspunkter gældende. Det er en demokratisk sammenslutning, vi her i dag drøfter vores tilslutning til.

Jeg forudsætter, at der i løbet af ganske kort tid vil ske en udvikling af, hvad man kunne kalde et egentligt højre og et egentligt venstre i den europæiske sammenhæng. Det har nu engang altid været sådan, at hvordan den politiske udvikling end har artet sig, så er der kommet én stærk skillelinje ned igennem al politik, nemlig mellem dem, der vil frem, og dem, der vil blive ved det, de altid har kendt. Denne delingslinje vil også opstå

i disse store spørgsmål, og den vil gå på tværs af landegrænserne. Den vil i langt højere grad få betydning for, hvordan det enkelte menneske vil være stillet i fremtiden, end hvad man inden for en national afgrænsning kan give sikkerhed for.

Dermed bortfalder også indvendingerne om det lille Danmarks indflydelse i fællesmarkedet, denne aritmetik på grundlag af, hvor mange stemmer vi skal have dernede. Spørgsmålet drejer sig om den direkte indflydelse, vi, ikke som nationale individer, men som politiske enkeltmennesker i samarbejde med folk, vi er enige med i andre lande, kan få i det fremtidige samarbejde. Opgaven bliver at skabe organer på forskellige niveauer, alt efter hvilke opgaver vi skal have løst. Stadig vil de fleste vigtige opgaver blive afgjort her, men en række opgaver skal skydes over til andre organer, som vil have den fornødne styrke til at løse dem.

Fællesnævneren i modstanden mod fællesmarkedstilslutning har været, at vi derved afgiver vor uafhængighed. Går vi ud blandt politisk interesserede i befolkningen, så gør en mere realistisk bedømmelse af dette forhold sig gældende. De, der interesserer sig for politik i den danske befolkning, interesserer sig i stor udstrækning for de store spørgsmål uden for Danmark. De ved, at disse store spørgsmål uden for Danmark i dag i høj grad betyder noget for os; vi er for længst slet ikke uafhængige af udviklingen i verden uden om os.

Det, jeg her har nævnt, gælder i særlig grad ungdommen, og derfor overrasker det mig ikke, at undersøgelserne i forbindelse med folketingsvalget har vist, at de ældre dominerer blandt dem, der siger nej, de vil helst holde ved det, de altid har kendt, medens tilslutningen til EF-medlemskabet især kommer fra de yngre aldersgrupper. Det er logisk, for der er i store dele af ungdommen et sikkert instinkt for, hvad der er væsentligt og uvæsentligt, og et sikkert instinkt for, hvad der dog i sit væsen er nationalistisk selvtilstrækkelighed.

Den almindelige samfundsudvikling vil vel altid gå foran den politiske beslutningsproces. Vi skal passe på, at den ikke løber fra os, og jeg appellerer derfor til, at vi ikke afviser denne mulighed for, at folkestyret kan blive ved med at have magt til at løse